

BÄRETRIEWERGEDICHT:

D' Bärejagd vun Durmersche

Schu önn di hunnerd Jôhr isch 's här,
dôô muss-en Mõnn verrõse.
Ihr Alde hänn-en alle kãnd,
d'r Lãdlerle hat m'r-n ghõse.

Ä umfõngriche Dãdigkõd
hadd-rãmõl endfalded:
Õrdsbiddel, des schwãre Õmd,
hadd dômöls er verwalde.

Holszeddel hadd der guude Mõnn
fer Schderhols un fer Welle
verschiedne Lidd im nõ-e Malsch
dinschdlig zuzuschdelle.

Bsunnerer lifer duud-er nõhd
fer so ä Gschãfd endfache,
denn dôô kõõn-er jedesmõl
gõns schããne Schbese mache.

Frie mõrjeds um halwer fimfe schu
griffd-er nõõch seim Schdogge,
machd si bim erschde Gloggedon
gõns iefrig uff sei Sogge.

Bi si dãngd-er: 's isch so schãã
jezz frii bim Mõrjegraue
gõns friidlig iwwers Fãll zu geh,
dôô kõõ m-r si erbaue.

Õm Kirchhof isch-er nõhd verbie,
awwer dãngd dô nid õns Bãdde,
dorch's Hirn gehd-m so Mõnncherlõi
vun Schbese unn Diãde.
Er dãngd fer si in aller Schdill
heid lass-i mõõl äwwe fließe.
Fri von Sõrje i a will
dãn schãne Daa genieße.

Un dônn in Malsch dô hadd-er nõhd
den Ufftra uhne Klãa
erledigd bromd de gude Mõnn,
zu seiner Ehr", des muss-mer saa.

In ä Wirtschãfd gehd-er nõhd,
die brave, durschdig Seel.
De Durschd, der blõgd-en arg,
gõns drugge isch sei Kehl.

Er sidzd nõhd gõns vergniigd bim Wei,
bim Schnabs un a bim Biere.
Mer schengd so mõnches Glas äãm ei
bis nõmedags um Viere.

Ball werd si, dengd-er wohlgemud,
d' Naachd raaseng-ge.
Nõhd muss-i a, so lõõd mer's dud,
mei Schridde hõmwãrds leng-ge.

Un des dud nõhderd auser Held
de Hõmed zu maschiirn,
so friidlig widder iwwers Fell
uhne zu bressiern.

Dõ, wie 's hald ofd mõl gschiid
in so-me Auebligge,
er fiidlig im Lieb gõns uverhoffd
ã Risse un ä Zwigge.

I du 's nid gãrn, so dengd-er nõhd,
die schãne Lõndschaft schãnde,
awwer 's helfd mer alles nix,
mei Hosse muss-i wende!

Er dengd: Was sei muss des muss sei!
Nõhd gehd-er frisch un wagger
well 's dô nid õngerscd gehd
in-nen große Welschkornagger.

Un wie-er si so eirichd
zu dem Gschãfd, dem dumme,
dõ heerd-er bledslig hinger si
ã Gnurre un ä Brumme.
Du liewer Godd, so dengd-er nõhd,
was brummd denn dô so bees?
Verlichd isch 's gar õm Engãn Bãr
vun uugehairer Greeß?

Endsedzd iwwer des Missgeschigg
so fliehd-r nõhd vun hinne,
uff Durmersche schbringd-er z'rigg
un er isch gõns vun Sinne.

Helfed, schriggd-er nõhd:
"Un heern was i uch meld:
En uugehõirer großer Bãr
hoggd dus uff uurem Feld.

Un wie se alle, groß und glõi
selle Kunde hãn vernomme,
mached si alle uff die Bõi,
in große Schare sin-se komme.

Im gõnse Dorf, ob rich, ob arm,
mid Mõnn un Ross un Waa.
Un alles kommd uff den Alarm,
den Bãre zu erjaa.

Mer hold die alde Sãwwel her,
Bisdhole a gõns gschwind,
ã jedes alde Mordsgewehr
un jede Schneegausflind.

Gõns Durmersche isch usmarschierd
mid Fraa un Kain und Keel,
bewaffned so wie si 's gebiird
mit Agschd un Sais un Pfeel.

Mid-em-ã Schdeesel isch 'n alder Dropf
a no gschrungge komme,
mid-dem Dschaggo uff-em Kopf
un hadd Kõmbfscddellung ignomme.

Grad isch ä Hochzig no im Ord.
Hochziddern hadd Rache gschworn.
Sie rennd a nõhd zum Kõmbfplatz ford
Un had de Grõns verlorn.

Alle sin komme in Waffe schwer,
in dichde große Schaarn,
z'ledschd kommd a no d' Feierwehr
mid-er Schbrids õgfahrn.

Vun dãne nõhd de Kummõndõnd
riefd gli: "In so-nem Falle
iwvernemm s' Kommõndo i
un folge missed-er alle!"

Die Sach, so sagd-er schriestell am 30.12.2019
werd si jedzerd so geschalded:
Vun dem große Bãr des Fell,
Des wãrr-i selber b'halde.

Un wenn de Kõmbf nõhd isch erschd us,
dud uch ä große Frõid a wing-ge.
Nõhd gibd 'sãn schãne Feschddagsschmus
nun frischem Bãresching-ge.

Drum mached uch um des dumme Bieschd
nu widders kaine Sõrje.
Saa'n mer liewer wu es isch
un wu es si verborje.

Un alles schriggd,
a de glõinschde Ragger:
"Dord hoggd de Bãr
in sellem Welschkornagger!"

Nõhd uff Befehl vum Kummõndõnd
hãn-se gõns uverdosse
uff dãn große uusichdbare Feind
zeh Salwe abgeschosse.

Di Zidd vergehd un sechse schlugs
vum nõhe Kirchedurm.
Un de Kummõndõnd der riefd: "Nu fluggs,
jezz geh-mer vor zum Schdurm!"

Un schdirmend schdirzd nõhd alles vor
mid griegerischem Mud.
Un im Gõischd dô siehd-mer schu
de Bãr in seinem Blut.

Awwer die Enddaischung isch arg schwer,
mer wãrd se nie vergesse:
Im Agger isch õnschdadd en Bãr
ãn schwarzer Pudel gsesse.

Der had die wille Griegerschar
gõns ängschdlig õgebleinz'ld.
Vor Kãld un a vor Hunger
had glãglig er gewains'ld.

Beschãmd, so schliched se dãvu,
die Schlachd, die isch verlorn.
Sie wissed: Jezz folgd Schbodd un Hohn,
well-se si so blõmõrn

**Drum hõißd mer se sidd seller Zidd,
die Mãnner, Kain un Wiewer,
bloos no ... Bãredriewer.**

